

Podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 253 sa uzatvorili všetky prevádzky verejného stravovania v územných obvodoch okresov stupňa Ostražitosti a 1. až 3. stupňa ohrozenia COVID automatu.

*Neviem čo je **COVID automat** za normatívny právny akt a v ktorom, alebo do ktorého zákona ho zákonodárca umiestnil a teda z ktorého zákona si ho ÚVZ SR umiestnil do § 10 ods. 1 vyhlášky č. 253, pretože Zákon 460/1992 Zb. (Ústava Slovenskej republiky – ďalej len ÚSTAV SR) v čl. 13 ods. 1 písm. a „Povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd“.*

*Dané ustanovenie čl. 13 Ústavy SR o podmienkach ukladania povinností je zaradené do druhej hlavy Ústavy SR o základných právach a slobodách. Vzťahuje sa výlučne na určovanie povinností obmedzujúcich základné práva a slobody. Jeho účelom je **ochrana** jednotlivcov, fyzických osôb a právnických osôb pred verejnou mocou. Orgán verejnej moci má ústavnú povinnosť správať sa tak, aby vždy precízne a bez výnimky uplatnil svoju právomoc.*

*V zmysle Ústav SR čl. 72 je Národná rada Slovenskej republiky **jediným** ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky.*

1. Účastník konania v podanom odvolaní chaoticky cituje rôzne právne predpisy, pričom k väčšine z nich neuviedol, čo predmetnou citáciou chcel k veci uviesť, na čo sa odvoláva alebo čím ma predmetná citácia prispieť k podloženiu tvrdení účastníka konania. V dôsledku tejto úpravy sa viackrát účastník konania v podanom odvolaní opakuje.

Ak účastník konania neuviedol čo predmetnou citáciou chcel k veci uviesť, na čo sa odvoláva alebo čím ma predmetná citácia prispieť k podloženiu tvrdení je to preto, lebo samotný citovaný text právneho predpisu je argumentáciou. V tomto prípade postačuje len rozumieť čítanému textu.

Účastník konania a autor daných odvolaní nie je právnik a musel si preto prečítať a naštudovať množstvo právnych predpisov súvisiacich s vecou a ak sa účastník konania viackrát v podanom odvolaní opakuje zrejme to považoval za dôležité a nemôže to byť chyba a ani to nemôže byť ničomu a nikomu na príťaž.

2. ÚVZ SR poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 17/2014 z 22. júna 2016, ktorým uznal, že ÚVZ SR je v súvislosti s pandemickou normotvorbou na úseku verejného zdravotníctva ústredným orgánom štátnej správy s normotvornou právomocou, ktorý je publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení

Ústavného súdu pod č. 4/2016 (bod 16.13). Na podporu tohto nálezu je potrebné poukázať aj na nedávne uznesenia ÚS SR, konkr. PL. ÚS 10/2021 a sp. zn. PL. ÚS 11/2021, ktorými prijal na ďalšie konania návrhy týkajúce sa prieskumu ústavnosti vyhlášok ÚVZ SR ku karanténnym opatreniam po vstupe na územie Slovenskej republiky.

V ktorom bode nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.. ÚS 17/2014 z 22.06.2016 uznal, že ÚVZ SR je v súvislosti s pandemickou normotvorbou na úseku verejného zdravotníctva ústredným orgánom štátnej správy?

ÚVZ SR je síce orgánom štátnej správy, ale nie ústredným orgánom štátnej správy, čo vyplýva aj z toho, že zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii úradnej štátnej správy medzi ostatnými ústrednými orgánmi štátnej správy ÚVZ SR neuvádza a nepozná ho.

Vyhlášky ÚVZ SR nie sú vydané v procese kolektívnej legislatívnej tvorby podľa § 2 ods. 3 Zákona č. 400/2015 Z.z., čo je ústavno-zákonnou podmienkou vydania všeobecne záväzného vykonávacieho právneho predpisu ústredného orgánu štátnej správy podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s §1 ods. 1 Zákona č. 400/2015 Z.z., ale tieto akty sú vydané jedným štátnym úradníkom.

S poukazom na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je Slovenská republika demokratický a právny štát a je vylúčené, že všeobecne záväzné právne predpisy vydá jeden štátny úradník. Legislatíva, ktorú žalovaný obhajuje zodpovedá nedemokratickým a totalitným štátnym zriadeniam.

Bez ohľadu na akýkoľvek názor Ústavného súdu vyhlášky ÚVZ vydávané v súvislosti s pandemiou COVID 19, sú v rozpore s citovanými ustanoveniami ústavy a zákona č. 400/2015 Z.z. a platí s poukazom na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR princíp zvrchovanosti ústavy, nie princíp zvrchovanosti rozhodnutia ústavného súdu.

3. ÚVZ SR podotýka, že ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. a vydávané vyhlášky ÚVZ plne korešponujú a konvenujú s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 122 a čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, keďže ÚVZ ako (po materiálnej stránke) ústredný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva (a regionálne úrady verejného zdravotníctva ako miestne orgány štátnej správy) vydáva všeobecne záväzné právne predpisy na základe zákonného splnomocnenia (čl. 123 Ústavy SR), ktoré určuje normotvorcovi medze tejto normotvorby. Právomoc ÚVZ SR na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov (vyhlášok) je daná ust. § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorej ÚVZ SR nariaďuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa ust. § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcu územnú pôsobnosť RÚVZ, pričom právomoc ÚVZ SR na vydávanie opatrení v čase krízovej situácie je zakotvená v § 4 ods. 1 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého ministerstvo síce môže nariaďovať opatrenia

počas krízovej situácie, avšak tým nie je dotknutá právomoc ÚVZ SR nariad'ovať opatrenia podľa ust. § 12 alebo podľa ust. § 48 aj počas krízovej situácie.

Ešte raz opakujeme. ÚVZ SR je síce orgánom štátnej správy, ale nie je ústredným orgánom štátnej správy, čo vyplýva aj z toho, že zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii úradnej štátnej správy v § 21 medzi ostatnými ústrednými orgánmi štátnej správy ÚVZ SR neuvádza a nepozná ho a nemôže to zmeniť ani Ústavný súd.

*Ako som už uviedol, **jediným** ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky je Národná rada Slovenskej republiky (čl. 72 Ústavy SR) a ani Ústavný súd a už vôbec nie ÚVZ SR nemôže meniť, dopĺňať a vytvárať nové pojmy, vzťahy a ani povinnosti vo svojich vyhláškach. (čl. 13 ods. 1 Ústavy SR).*

Nerozumiem preto tomu prečo ešte stále zákonodarca nedoplnil v zákone 575/2001 Z.z. do § 21 ÚVZ SR ako ústredný orgán štátnej správy. Zákonodarcovi k tomu postačuje preda v podstate len 39 hlasov.

Dňa 11.03.2020 bolo prijaté Uznesenie vlády č. 111 k návrhu na vyhlásenie mimoriadnej situácie v súvislosti s ohrozením verejného zdravia II. stupňa z dôvodu ochorenia zdravia COVID 19 spôsobeným vírusom SARS COV 2 na území Slovenskej republiky.

Právny systém Slovenskej republiky rozlišuje 3 stupne ohrozenia:

- ohrozenie verejného zdravia 1. stupňa t.j. § 48 ods. 1 zákona 355/2007 Z.z.*
- ohrozenie verejného zdravia 2. stupňa t.j. § 48 ods. 2 zákona 355/2007 Z-z.*
- ohrozenie bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, vrátane ochrany zdravia a života osôb – ústavný zákon č.227/ 2002 Z.z.*

V § 48 ods. 2 Zákona 355/2007 Z.z. sa píše: Ohrozenie verejného zdravia II. stupňa nastáva, ak je potrebné prijať opatrenia podľa osobitného predpisu a tým predpisom je Zákon 42/1994 Z.z.,

Úlohy ÚVZ SR § 48 ods. 5 Zákona 355/2007 Z.z. Pri ohrození verejného zdravia II. stupňa úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva podáva orgánom príslušným na úseku civilnej ochrany obyvateľstva návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie a návrhy uvedené v písm. a,b,c,d,e,f,g,h,k.i.j.

Splnomocňovacie ustanovenie zákona 355/2007 Z.z. je § 62 kde sa píše , že Ministerstvo ustanoví všeobecne záväznými právnymi predpismi podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení a to korešponduje aj s už vyššie zmieneným Uznesením vlády č. 111 z 11.03.2020 z ktorého je zrejmé, že je de iure nemožné vydávať opatrenia pri ohrození verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 cit. zákona, nakoľko ust. § 48 ods. 2 výslovne odkazuje na opatrenia podľa § 6 ods. 1 Zák. č.

42/1994 Z.z., čo korešponduje s Uznesením vlády, ktoré v bode C.1 zreteľne ukladá prijímať opatrenia na úseku civilnej ochrany.

Úrad verejného zdravotníctva nemá s poukazom na § 21 Zák. č. 575/2001 Z.z., bod C. Uznesenia vlády, keďže nie je ústredným orgánom štátnej správy, a ani s poukazom na § 7 Zák. č. 42/1944 Z.z., ktoré nie je zmocňovacím ustanovením na nariadovanie opatrení, právomoc konať vo veci bodu C.1. 6 zo 7 uznesenia, a nariadovať opatrenia vo veci § 48 ods. 2 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z. (čo však ani nekoná, a nariaduje vo veci § 48 ods. 1 písm. a) a súčasne, pre vydávanie opatrení vo veci § 48 ods. 1 cit. zákona, podľa § 48 ods. 4, nie je dňom a titulom vyhlásenia Uznesenia daný žiaden právny základ. Úrad verejného zdravotníctva je vo veci vydávania opatrení na úseku civilnej ochrany a núdzového stavu povediac „nikto“.

Úrad verejného zdravotníctva nemá ani s poukazom na § 3 Zák. č. 387/2002 Z.z., v bode C.1. uznesenia právomoc vykonávať opatrenia na riešenie krízovej situácie, nakoľko nie je v uznesení určeným subjektom, a súčasne nie je ani krízovým orgánom, zároveň vykonávanie opatrenia nie je vydávanie opatrení.

Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva sú v hrubom rozpore s Uznesením vlády SR, a hlavný hygienik hrubo prekročil a prekračuje svoje právomoci pri rozhodovaní – nariadovaní opatrení v právnej veci, v ktorej nemá uznesením, ani zákonom zverenú právomoc.

Opatrenia vo veci Uznesenia vlády § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z., v názvoch označené ako vec § 48 ods. 1 cit. zákona, nariadované podľa § 48 ods. 4 cit. zákona, opierajúc sa o citované uznesenie a § 7 Zák. č. 42/1994 Z.z. (ťažká právna zmätočnosť), hrubo fabulujú svoju legitimitu a legalitu, čím hrubo zavádzajú povinné a všetky tretie osoby, vrátane subjektov výkonu nariadení.

Žiadny § zákona 42/1994 Z.z. nevracia vec okolo ochorenia COVID 19 späť do zákona 355/2007 Z.z.

4. Čo sa týka domnienky, že vyhlášky vydané ÚVZ SR nie sú VZPP z dôvodu absencie ich zverejnenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, Ústava Slovenskej republiky neuvádza, že štátnym publikačným nástrojom pre VZPP ministerstiev a iných štátnych orgánov je striktné Zbierka zákonov SR, resp. že nie je možný žiadny iný spôsob publikácie VZPP. Ústava SR dokonca podľa čl. 87 ods. 4 neuvádza povinnosť ich vyhlásenia v publikačnom nástroji. Podľa ust. § 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. sa všeobecne záväzný právny predpis ÚVZ SR a RÚVZ označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády SR. Vestník vlády SR však nie je jediným publikačným nástrojom pre vyhlášky ÚVZ SR a RÚVZ, ktoré ďalej uverejňujú svoje vyhlášky najmä na úradných tabuliach okresných úradov a obcí na dotknutom území , pričom

vyhláška je dostupná k nahliadnutiu aj na úrade, ktorý ju vydal (vyhláška ÚVZ SR aj na každom RÚVZ).

Definícia všeobecne záväzného právneho predpisu ústredného orgánu štátnej správy (ktorým má byť pre účely vydávania covidových opatrení ÚVZ SR) je uvedené v § 1 ods. 1 zákona 400/2015 Z.z. kde podľa ústavného direktíva v čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 19 ods. 1, ods. 2 cit. Zákona takýto predpis musí byť obligatórne vyhlásený v ZBIERKE ZÁKONOV Slovenskej republiky.

Podľa § 15 Zákona č. 400/2015 Z.z. iba o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.

S poukazom na §5 ods. 1, ods. 2 Zákona č.180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy je zrejmé, že „Vyhlášky ÚVZ SR“ nie sú právne predpisy miestnych orgánov štátnej správy vyhlasované vo Vestníku vlády.

Vestník vlády teda nie je s poukazom na Ústavu Slovenskej republiky publikačným nástrojom jednak ústredných orgánov štátnej správy, tým je podľa čl. 123 ústavy v spojení s § 1 ods. 1 Zákona č. 400/2015 Z.z. výlučne zbierka zákonov, zároveň vestník vlády nepožíva prezumpciu poznania podľa § 15 Zákona č. 400/2015 Z.z. ako zbierka zákonov, takže subjekt súkromného práva vestník vlády nepozná a nemá právnu povinnosť ho poznať.

„Vyhlášky ÚVZ SR“ nie sú vydané v procese kolektívnej legislatívnej tvorby podľa § 2 ods. 3 Zákona č. 400/2015 Z.z., čo je ústavno-zákonnou podmienkou vydania všeobecne záväzného vykonávacieho právneho predpisu ústredného orgánu štátnej správy podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s §1 ods. 1 Zákona č. 400/2015 Z.z. , ale tieto akty sú vydané jedným štátnym úradníkom.

Znova zopakujem, že podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je Slovenská republika demokratický a právny štát a je vylúčené, že všeobecne záväznú právne predpisy vydá jeden štátny úradník. Takáto „legislatíva“ zodpovedá nedemokratickým a totalitným štátnym zriadeniam.

5. Je nutné podotknúť, že ÚS SR rozhodol dňa 01.12.2021 (sp. zn. PL. ÚS 8/2021) o návrhu generálneho prokurátora SR na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR o súlade ust. § 59b ods. 1 v časti „úrad verejného zdravotníctva /§ 5ods. 4 písm. k)/ alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva /§ 6 ods.3 písm. e)/“, ustanovenia § 59b ods. 2 v časti „tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväznú právne predpisy vydávané podľa ods. 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva“, ustanovení § 59b ods. 3, 4, 5 a 6 a ustanovenia § 631 zákona č. 355/2007 Z. z., na ktorý sa odvolával Účastník konania a to tak, že ÚS SR návrhu

nevyhovel. Východiskovou ústavnou normou pre posúdenie, či je ústavne súladné vyhlasovanie vyhlášok ÚVZ SR vo Vestníku vlády SR je čl. 123 Ústavy SR, podľa ktorého „ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Orgány štátnej správy môžu na základe zákonného splnomocnenia vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré sa musia vyhlásiť spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Vyhlášky sú v súlade s Ústavou vyhlasované spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, pričom týmto zákonom je zákon č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého sa vyhlášky ÚVZ SR vyhlasujú publikáciou, uverejnením vo Vestníku vlády SR. Publikácia vyhlášok vo Vestníku vlády SR je tiež v súlade s princípom právneho štátu, pretože vyhlášky sú formálne aj prakticky dostupné adresátom právnych noriem. Vyhlášky nemusia byť v zmysle ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu publikované v Zbierke zákonov SR, pretože tento zákon má vlastný režim publikácie rozhodnutí. Publikácia vyhlášok ÚVZ SR tak nie je v nesúlade s týmto ústavným zákonom č. 227/2002 Z. z.. Ustanovenie § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. je preto v napadnutých častiach súladné s referenčnými normami Ústavy SR, ktorými sú stanovené podmienky na vydávanie VZPP orgánmi štátnej správy.

S vyššie uvedeným a s poukazom na čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z.z., §15, §19 ods. 1, ods. 2 Zákona č. 400/2015 Z.z. „Vyhlášky ÚVZ SR“ nie sú všeobecne záväzné vykonávacie právne predpisy vyhlásené v ZBIERKE ZÁKONOV, nikoho nezaväzujú, nikto nemá a nemal povinnosť ich poznať ani plniť.

Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2021 sp.zn. PL. ÚS 4/2021 bol vyhlásený n e s ú l a d § 4 ods. 1 písm. g) Zákona č. 355/2007 Z.z. , podľa ktorých ustanovenia boli nariadené „Vyhlášky ÚVZ SR“ a na ktorý sa aj odvoláva § 59b ods. 1 zákona 355/2007 Z.z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 ústavy samostatne (ako aj v spojení s čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 23 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 2 ods. 1 a 4 protokolu č. 4) a s čl. 51 ods. 2 ústavy, čl. 4 ods. 1, 4 a 5 a čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 ústavného zákona o bezpečnosti štátu:

Z Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2021 sp.zn. PL. ÚS 4/2021 citujeme:

Podľa § 4 ods. 1 písm. g) zákona o ochrane verejného zdravia ministerstvo... počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie.

74. Podľa § 2 ods. 1 písm. ze) zákona o ochrane verejného zdravia ohrozenie verejného zdravia je nepredvídané a nekontrolované ohrozenie verejného zdravia chemickými, biologickými alebo fyzikálnymi faktormi vrátane takého ohrozenia verejného zdravia, ktoré má medzinárodný dosah.

75. Formulácia splnomocňovacieho ustanovenia pre vydávanie normatívnych právnych aktov ministerstvom podľa názoru ústavného súdu nespĺňa požiadavky vyžadované čl. 13 ústavy, pretože je natoľko vágna, že ani pri použití štandardných interpretačných techník výkladu textu právnej normy neumožňuje spoľahlivo z jeho znenia vyvodit' právnu oblasť a okruh právnych vzťahov primárne upravenú zákonom o ochrane verejného zdravia, ktorú je ministerstvo oprávnené bližšie regulovať prostredníctvom vydania zakazujúcich opatrení alebo opatrení nariaďujúcich ďalšie činnosti.

76. Na tom nič nemení ani všeobecne formulované zákonné obmedzenie vyžadujúce, aby tieto opatrenia spĺňali podmienku rozsahovej a časovej nevyhnutnosti daného opatrenia. Iba takéto obmedzenie opatrenia totiž dostatočne nezaručuje ústavnú akceptovateľnosť jeho vecného obsahu.

77. Takto formulované ustanovenie zákona nie je totiž bez ohľadu na už uvedené podmienky jeho aplikácie dostatočne určité a ústavne akceptovateľným spôsobom nespĺnomocňuje ministerstvo na vydanie právneho aktu ukladajúceho v konkrétnej oblasti povinnosti, ktorým sa majú jednotlivci podrobiť. Na tom nič nemôže zmeniť ani argument vlády, ktorá zdôrazňuje, že pôjde vždy o opatrenia „sledujúce ochranu verejného zdravia a životov obyvateľov pri ohrození verejného zdravia a na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení“, a ani prístup úradu verejného zdravotníctva, ktorý poukazuje na to, že „predmetom opatrení sú iba expertné otázky, ktoré môžu podliehať častým zmenám, pričom takéto otázky vysokoodborného charakteru nie je ani vhodné upravovať v samotnom zákone“ a „ide o úpravu otázok spadajúcich do vlastnej pôsobnosti špecializovaných orgánov“.

78. Zákon nemôže splnomocniť orgán výkonnej moci na vydanie predpisu nižšej právnej sily, ktorý by určoval medze základných práv a slobôd. Ústava zveruje právo určiť medze základných práv a slobôd (z dôvodu zachovania povahy ústavnosti týchto práv a slobôd) len zákonodarnému zboru. Splnomocnenie v zákone pre vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu nižšej právnej sily, ktorým by boli upravené ďalšie podmienky dotýkajúce sa medzí ústavou zaručených práv, nie je ústavou dovolené. Preto všeobecne záväzný právny predpis vydaný na základe takéhoto splnomocňovacieho ustanovenia zákona by nebol vydaný v súlade s ústavou (PL. ÚS 8/94). V obdobnom zmysle EŠLP judikoval, že zákon musí poskytovať právnu ochranu proti svojvoľným zásahom orgánov verejnej moci do práv chránených dohovorom; bolo by Strana 20 Zbierka zákonov Slovenskej republiky 551/2021 Z. z. v rozpore s princípom vlády práva, keby právna úvaha poskytnutá výkonnej moci bola vyjadrená ako neobmedzená moc; zákon musí vyjadriť s dostatočnou jasnosťou rozsah úvahy udelenej príslušným orgánom a tiež aj spôsob jej výkonu (rozhodnutie EŠLP z 2. 8. 1984 vo veci Malone v. Spojené

kráľovstvo, sťažnosť č. 8691/79, § 68, rozhodnutie ESLP zo 16. 2. 2000 vo veci Amann v. Švajčiarsko, sťažnosť č. 27798/95, § 56).

79. Preskúmaná kompetenčná klauzula síce zahŕňa obmedzenie nariadeného opatrenia nevyhnutným rozsahom a nevyhnutným časom, ale vzhľadom na jej otvorený charakter („ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti“) nie je vylúčené, že vydanými opatreniami dôjde aj k závažným zásahom a obmedzeniam základných práv a slobôd. V takom prípade sa zákonodarca ako delegujúci orgán musí v delegačnom ustanovení vyjadriť exaktnejšie, a to tak, aby jeho predstava o tom, aké kompetencie (nielen právomoc, ale aj jej základný vecný rozsah) na orgán výkonnej moci deleguje, bola v delegačnej norme presne vyjadrená. K čím závažnejším obmedzeniam a zásahom do základných práv môže viesť využitie splnomocňovacieho ustanovenia, tým presnejšie v ňom musia byť určené mantinely, v ktorých sa splnomocnený orgán verejnej moci môže pohybovať. V takých prípadoch sa nemožno spoľahnúť len na neurčité právne pojmy („nevyhnutný rozsah“). Inak by totiž došlo nielen k ohrozeniu garancie legality zásahov a obmedzení základných práv a slobôd, ale aj – a predovšetkým – rovnováhy v systéme delby moci ako jedného z princípov právneho štátu.

80. Ústavný súd tak dospel k záveru o nesúlade ustanovenia § 4 ods. 1 písm. g) zákona o ochrane verejného zdravia nielen s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 ústavy, ale aj s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy.

81. Pokiaľ ide o namietaný nesúlad s čl. 51 ods. 2 ústavy a s ustanoveniami ústavného zákona o bezpečnosti štátu, navrhovateľka v tejto súvislosti zdôraznila, že čl. 51 ods. 2 ústavy predstavuje jednu zo základných záruk pred zneužitím moci počas krízovej situácie, aby (okrem iného) výkonná moc, ktorej akcieschopnosť v krízovej situácii musí byť nepochybne posilnená, neprekročila medze dané pre takúto situáciu ústavným zákonom o bezpečnosti štátu (čl. 4 ods. 1, 4 a 5 a čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 ústavného zákona o bezpečnosti štátu). Ústavný zákon o bezpečnosti štátu dovoľuje navyše oproti bežnému stavu obmedziť základné práva, avšak iba tie, ktoré sú v ňom taxatívne vymenované, pričom osobitné opatrenia obmedzujúce základné práva a slobody počas núdzového stavu môže prijímať iba vláda. Takto definované limity a zásady však podľa názoru navrhovateľky neboli vo vzťahu k § 4 ods. 1 písm. g) zákona o ochrane verejného zdravia dodržané, pretože toto ustanovenie umožňuje ministerstvu v krízovej situácii v súvislosti s ohrozením zdravia prijímať akékoľvek zákonom nedefinované opatrenia obmedzujúce základné práva a slobody a navyše samotné toto ustanovenie nemá charakter ústavného zákona.

82. Ako už ústavný súd o pozícii ústavného zákona o bezpečnosti štátu konštatoval, aplikuje sa ojedinele, len v skutočne potrebných situáciách, avšak zároveň umocňuje právnu istotu tým, že je vopred jasné, ako bude štátna moc v osobitných situáciách postupovať. Ústava a ústavný zákon o bezpečnosti štátu tak sledujú, aby bol „za každú cenu“ zachovaný právny štát. Na základe ústavného zákona o bezpečnosti štátu možno vo všeobecnosti rozhodnutím vlády obmedziť tam vymenované základné slobody a uložiť povinnosti, a to

tým spôsobom, že sa rozhodnutím vlády priamo určí, aké právo a v akom rozsahu je obmedzené alebo aká povinnosť sa ukladá (PL. ÚS 22/2020).

83. Na druhej strane zákonodarná moc nie je zo systému delby moci vylúčená ani počas krízových stavov; ani počas nich sa neuplatňuje iba režim ukladania povinností a obmedzovania základných práv podľa ústavného zákona o bezpečnosti štátu, ale aj naďalej sa uplatňuje i obyčajné zákonodarstvo, na ktoré zákonodarca nestráca ústavný mandát. Ani ústavný zákon o bezpečnosti štátu, ktorý síce umožňuje vláde operatívne reagovať na výnimočné okolnosti, nesuspenduje obyčajné zákony a v nich zakotvené pravidlá upravujúce ukladanie povinností ani možnosť prijímania zákonov. Nemožno tak vytknúť ustanoveniu § 4 ods. 1 písm. g) zákona 551/2021 Z. z. Zbierka zákonov Slovenskej republiky Strana 21 o ochrane verejného zdravia rozpor s čl. 51 ods. 2 ústavy, ktorý nerezervuje podmienky a rozsah obmedzení základných práv a slobôd počas krízových situácií iba predpisu s právnou silou ústavného zákona (nevylučuje tomu zodpovedajúcu právomoc zákonodarcu, len pripúšťa aj osobitný režim obmedzenia základných práv a slobôd a ukladania povinností), a rovnako tak ani nesúlad s ustanoveniami ústavného zákona o bezpečnosti štátu označenými navrhovateľkou.

84. Preto ústavný súd, pokiaľ ide o vyslovenie nesúladu § 4 ods. 1 písm. g) zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 51 ods. 2 ústavy, čl. 4 ods. 1, 4 a 5 a s čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 ústavného zákona o bezpečnosti štátu, návrhu navrhovateľky nevyhovel.

85. Vzhľadom na konštatovanie nesúladu § 4 ods. 1 písm. g) zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 ústavy ostalo už bez významu posudzovanie súladnosti napadnutého ustanovenia s uvedenými článkami ústavy v ich prípadnom spojení s ďalšími ustanoveniami ústavy (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 23 ods. 1 a 3), resp. aj v spojení s označenými článkami protokolu č. 4.

S poukazom na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a § 91 Zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky na podklade neúčinných právnych aktov konať nemožno.

S poukazom na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 06.12.2017 sp. zn. I. ÚS 575/2016 nerešpektovanie rozhodnutia ústavného súdu zo strany inej osoby je trestným činom podľa § 350 Trestného zákona – Zákon č. 300/2005 Z.z.

§ 350 Zákona č. 300/2005 Z.z. „Kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky tým, že neplní povinnosť vyplývajúcu z jeho rozhodnutia, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.“

6. Vyhlášky ÚVZ SR sú vydávané z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19 nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia za účelom ochrany verejného zdravia. Odvolací orgán si teda dovoľí nesúhlasiť s názorom účastníka

konania, a to, že vyhlášky ÚVZ SR porušujú základné ľudské práva a slobody zaručené Ústavou SR a príslušnými dohovormi. Na druhej strane, neprijatie opatrení zo strany ÚVZ SR a RÚVZ by znamenalo porušenie ich zákonnej povinnosti danej čl. 15 a čl. 40 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky – porušenie záväzku SR chrániť život a zdravie osôb zdržujúcich sa na jej území. Tu sa opäť dostávame ku skutočnosti, podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, podľa ktorej možno povinnosti ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, súčasne v zmysle čl. 13 ods. 4 Ústavy SR je pri obmedzovaní základných práv a slobôd dôležité dbať na ich podstatu a zmysel. Na margo opatrení dáva odvolací orgán do pozornosti, že napr. čl. 23 ods. 3 Ústavy SR predpokladá možnosť obmedzenia slobody pohybu a pobytu v záujme ochrany zdravia ako aj práv a slobôd iných.

Ak žalovaný nesúhlasí s názorom, že opatrenia a konanie zamestnancov RÚVZ neporušujú základné práva a slobody v našom prípade právo na podnikanie (čl. 35 Ústavy SR) zaručené Ústavou SR tak sa pýtame čo to bolo ak nie porušovanie, obmedzovanie a zakazovanie?

ÚVZ vo svojom vyjadrení uvádza, že neprijatím opatrení zo strany ÚVZ SR a RÚVZ by znamenalo porušenie ich zákonnej povinnosti. Ako sme už vyššie uviedli ÚVZ nemalo žiadnu povinnosť v súvislosti s pandemiou COVID 19. Ich povinnosti sú uvedené v § 48 ods. 5 zákona 355/2007 Z.z.

*Čo sa týka napr. čl. 23 ods. 3 Ústavy SR a možnosti obmedzenia slobody pohybu a pobytu v záujme ochrany zdravia ako aj práv a slobôd. Áno je to možné. Ale len zákonom. Je to v čl. 23 ods. 3 expressis verbis napísané. Len zákonom, nie opatrením, vyhláškou ani ničím iným, len z **ú k o n o m**! To isté hovorí aj čl. 13 ods. 2 Ústavy SR „Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom“.*

7. ÚVZ SR nepopiera, že v dôsledku opatrení vydaných v rámci prevencie šírenia ochorenia COVID-19 došlo k negatívnemu zásahu do výkonu niektorých práv, napr. účastníkom konania neustále skloňovaného práva podnikat' podľa čl. 35 Ústavy SR, keďže prevádzky a zariadenia všeobecne boli na určitý čas uzatvorené alebo mali obmedzený režim (napr. vydávanie pokrmov a nápojov na odber so sebou alebo prostredníctvom donáškovej služby. ÚVZ SR však zastáva názor, že povinnosti vyplývajúce z opatrení boli a sú vždy uložené adekvátne k aktuálnej pandemickej situácii a v nevyhnutnom rozsahu, pričom tento zásah sleduje legitímny cieľ a zároveň bola a stále je dodržaná aj spravodlivá rovnováha medzi sledovaným cieľom, ktorým bola a je ochrana života a zdravia, a právami dotknutých subjektov. Povinnosti uložené ÚVZ SR boli a sú primerané, nakoľko ochrana života a zdravia, ku ktorému opatrenia ÚVZ SR smerujú, má väčší význam ako obmedzenie možnosti výkonu niektorých práv. V súvislosti s ústavným právom na ochranu zdravia a právom na život to v kontexte šírenia ochorenia COVID – 19 znamená povinnosť orgánov verejnej správy aktívne prijímať opatrenia chrániace život a zdravie na území SR. Štát navyše na

situáciu dotknutých subjektov, ako to je aj v prípade účastníka konania, zareagoval spustením systému podpornej sociálnej pomoci vo forme dotácií.

ÚVZ SR vo svojom vyjadrení nepopiera, že došlo k negatívnemu zásahu do výkonu niektorých práv a slobôd v našom prípade k zásahu do nášho práva na podnikanie a teda zarábania si na živobytie. Čl. 13 Ústavy SR však pripúšťa takýto zásah len zákonom. Opatreniami ÚVZ SR nebola vôbec dodržaná spravodlivá rovnováha medzi sledovaným cieľom, ktorým bola a je ochrana života a zdravia, a právami dotknutých subjektov.

Právo podnikat' je ústavou zaručená sloboda výkonu hospodárskej činnosti podľa uváženia. Toto právo je mi priznané ako aj každej inej osobe. Nie každý si ho však musí nárokovať. Nie je to povinnosť, ale zároveň nikomu nesmie byť odopreté. Prostredníctvom práva na podnikanie sa zaručuje možnosť vykonávať hospodársku činnosť tam, kde existuje ekonomická konkurencia, ako aj tam, kde ekonomická konkurencia neexistuje. (PL.ÚS 7/96. Nález z 27.02.1997.ZNUÚS 1997)

ÚVZ spolu s RÚVZ aj za pomoci iných orgánov štátu na základe opatrení - vyhlášok a v rozpore s ústavou a zákonmi SR nehanebne a bezočivo zaútočili na základ trhového hospodárstva a s ním spätú hospodársku súťaž. Orgány štátu svojím konaním narušili rovnosť pravidiel správania sa na trhu v hospodárskej súťaži. Ničili hospodárstvo, ktoré prináša prostriedky z ktorých žije aj napr. ÚVZ ako aj všetky orgány štátu a rozpočtové organizácie štátu.

Súhlasíme s tým, že život a zdravie sú nenahraditeľné. Avšak základné práva a slobody sú si rovnocenné. To znamená, že právo podnikat' je rovnocenné s právom na život, zdravie atď. Je možné obmedziť právo, ale len zákonom a ale tak aby samo neutrpelo, ale zároveň aby iné právo nezískalo neprimerane veľký priestor pre svoje uplatnenie.

A to ÚVZ SR dosiahlo. Právo na život a zdravie dostalo prednosť pred zvyšnými právami. Aj pred právom na zarábanie si na živobytie podnikaním. Slovo živobytie sa skladá zo slov živo a bytie. Žiť a byť – existovať. Orgány štátu ohrozili svojím konaním nie len moje zdravie, ale aj život. Existenciu.

Zvláštnou kapitolou je odškodnenia, alebo aj ÚVZ SR spomínaný systém podpornej sociálnej pomoci vo forme dotácií komukoľvek po reštriktívnych zásahoch orgánov štátu, ktorý ľuďom zobral príjmy. Dozvedeli sme sa od predsedu vlády, že to nie je povinnosť vlády. Je to láskavosť, ktorá môže, alebo nemusí prísť, podľa toho, či poslúchate alebo neposlúchate.

8. V odvolaní sa účastník konania viackrát vracia k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 24.09.2020, v ktorom „ústavný súd dospel k záveru, že aj napriek normatívnemu prvku opatrení – vyhlášok, majú tieto povahu hybridného správneho aktu, a teda nie sú právnou normou, a teda nemôžu byť všeobecne záväzným právnym predpisom.“. Na

margo tohto uznesenia Ústavného súdu odvolací orgán podotýka, že ústavná sťažnosť vo veci namietaného porušenia práva na slobodu pohybu a pobytu opatrením ÚVZ SR bola odmietnutá pre neprípustnosť ako uznesenie sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 24.09.2020 a citácia uvedená účastníkom konania je vytrhnutá z kontextu. Ústavný súd SR sa v predmetnom prípade zaoberal povahou opatrenia ÚVZ SR č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.apríla 2020, a nie povahou vyhlášok ÚVZ SR vydávaných podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z. z.. V predmetnom uznesení Ústavný súd SR konštatoval, že opatrenie č. OLP/3172/2020 má povahu hybridného správneho aktu a keďže nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, Ústavný súd nemá kompetenciu preskúmať predmetné opatrenie č. OLP/3172/2020. Ústavný súd SR v žiadnej časti uznesenia sp. zn. II. ÚS 411/2020 nedospel k záveru, že vyhlášky ÚVZ SR vydávané podľa § 59 zákona č. 355/2007 Z. z. nie sú právnou normou a nemôžu byť všeobecne záväzným právnym predpisom, ako uvádza účastník konania vo svojom odvolaní.

ÚVZ SR správne vo svojom vyjadrení konštatuje, že v predmetnom uznesení sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 24.09.2020 Ústavný súd SR konštatoval, že opatrenie č. OLP/3172/2020 má povahu hybridného správneho aktu a keďže nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, Ústavný súd nemá kompetenciu preskúmať predmetné opatrenie .

Upozorňujeme však, že právne akty Úradu verejného zdravotníctva (či už ako „Opatrenia“ do 14.10.2020 alebo ako „Vyhlášky na nariadenie opatrení“ od 15.10.2020) boli vydané a tvorené rovnakým spôsobom.

Vyhlášky ÚVZ SR nikdy neboli tvorené na základe Zákona o tvorbe právnych predpisov č. 400/2015 Z. z., čo je v rozpore s ústavným princípom čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Neboli vydané na základe splnomocnenia zákona pre ÚVZ vydávať vykonávacie právne predpisy – vyhlášky. Tieto akty sa ani len nemali nazývať vyhláškami, pretože de iure nie sú vyhláškami, ale opatreniami a preto nie sú vydané v Zbierke zákonov ale v publikačnom nástroji Vestníka vlády, ktorý však nie je určený pre všeobecne záväzné právne predpisy.

Je ústavne - zákonnou podmienkou aby všeobecne záväzné vykonávacie právne predpisy ministerstiev a iných orgánov štátnej správy podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s §1 ods. 1 Zákona č. 400/2015 Z.z. a boli vydané v procese kolektívnej legislatívnej tvorby podľa § 2 ods. 3 Zákona č. 400/2015 Z.z.

9. Právomoc ÚVZ SR na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov – vyhlášok je daná zákonom č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého v zmysle § 5 ods. 4 písm. k) ÚVZ SR nariaduje opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva, pričom právomoc ÚVZ SR na vydávanie opatrení v čase

krízovej situácie je zakotvená v § 4 ods. 1 písm. g) zákona č. 355/2007 Z. z., podľa ktorého ministerstvo síce môže nariadiť opatrenia počas krízového situácie, avšak tým nie je dotknutá právomoc ÚVZ SR nariadovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie. Zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanovení § 59b ods. 1. výslovne uvádza, že „ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivo určených osôb, nariaduje ich Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky [§ 4 ods. 1 písm. g)], Úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom.“ Podľa § 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. „všeobecne záväzný právny predpis ÚVZ SR a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.“ Z uvedeného ustanovenia vyplýva právomoc Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky na vydávanie všeobecne záväzného právného predpisu, pričom rozsah otázok (opatrení), ktoré v ňom možno upraviť je daný v § 12 a § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z.

Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len ÚVZ) nemá právomoc prijímať opatrenia v súvislosti s ohrozením verejného zdravia 2 stupňa. V právnom poriadku Slovenskej republiky totiž absentuje akékoľvek zákonné splnenie pre prijímanie opatrení Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky a rovnako toto splnomocnenie nie sú oprávnené udeliť ďalšiemu subjektu ani subjekty zákonom poverené prijímať opatrenia na úseku civilnej ochrany. Znova sa musíme vrátiť k uzneseniu vlády Slovenskej republiky č. 111 zo dňa 11.03.2020, kde to všetko začína v nadväznosti na ustanovenie § 48 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia, ktoré jednoznačne definuje, že počas trvania mimoriadnej situácie v súvislosti s ohrozením verejného zdravia 2 stupňa sú oprávnené prijímať opatrenia na úseku civilnej ochrany zákon 42/1994 Z.z. iba členovia vlády Slovenskej republiky a predsedovia ostatných ústredných orgánov štátnej správy. S poukazom na uvedené, vyhlášky ÚVZ sú vydané nad rámec zákona hlavného hygienika, čo v konečnom výsledku spôsobuje ich neúčinnosť a teda aj nevykonateľnosť. Z uvedeného dôvodu, ich nedodržiavanie nie je legálne sankcionovateľné, pričom vymáhanie ich plnenia je v rozpore so zákonom.

§ 48 ods. 1, ods. 2 Zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane verejného zdravia, čo je práve tá skutočnosť, ktorá tu spôsobila tento problém. A to ten, že § 48 ods. 1 cit. zákona je situácia ohrozenia verejného zdravia I. stupňa. To znamená, že hlavný hygienik musí vedieť vydať opatrenia, s čím úplne súhlasíme, ale tu nejde o opatrenia ktoré majú všeobecne právnu záväznosť, ale opatrenia v zmysle § 18 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z. z., ktoré sa týkajú úzkeho určeného okruhu osôb (osýpk). Avšak Slovensko sa od 11.3.2020 nachádza v právnej situácii ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, čo je § 48 ods. 2 Zákona 355/2007 Z. z. a ten jasne a priamo odkazuje do Zákona 42/1994 Z. z., kde konajú a opatrenia vydávajú členovia vlády - ministri podľa § 6 – 9 cit. zákona a nie hlavný hygienik. V II. stupni ohrozenia verejného zdravia a rovnako v čase núdzového stavu sa nevydávajú opatrenia podľa § 48 ods. 4, pretože toto ustanovenie náleží k ohrozeniu v I. stupni, § 48 ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z. z. Aj keď si § 59b cit.

zákona v spojení s § 4 ods. 1 písm. g) cit. zákona „delegoval“ právomoc ÚVZ nariad'ovať opatrenia aj počas krízovej situácie, nič to nemení na tom, že takúto právomoc nemá, pretože ani Zákon č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane ani Ústavný zákon č. 227/2002 Z. z. (ktoré regulujú krízovú situáciu) ani len nepoznajú subjekt ÚVZ ako príslušný správny orgán na vydávanie opatrení v danej právnej situácii, a bez toho, aby tento správny orgán bol určený za orgán na úseku pôsobnosti týchto zákonov, to nejde. Nestačí vytvoriť § 59b a „delegovať“ hlavnému hygienikovi právomoci ministrov a Národnej rady SR, k tomu treba zmeniť aj Zákon č. 42/1994 Z.z . a Ústavu SR a ÚVZ vyhlásiť možno aj za ďalší parlament. Nestačí vytvoriť § a „delegovať“ hlavnému hygienikovi právomoci prezidenta, k tomu treba zmeniť aj ústavu.